

вѣра и за по-голѣмъ черковенъ рѣдъ, моли го да назначи въ Бжлгария патриархъ. Пала Николай отказалъ на това основание, че Бжлгария не е още подпжлно покржстена. Черковното раздѣление при Фотия затулило дѣлото за бжлгарското патриаршество, но отношенията останале сжщите, и войните на царь Симеона съ гржците сж имале не само политически, но и религиозенъ характеръ: гржцкиятъ патриархъ Николай, въ своите писма до Симеона, са оплаква и обвинява царьтъ, че той „изгонва изъ своята джржава цариградските свѣщенници и че назначава свои.“ Не сжществува никакво сжмнѣние, че причината сж биле пакъ сжщите злоупотребления, отъ които са оплаква и Борисъ. Тие Симеонови стрѣмления получаватъ особено значение за това, че тоя царь, който е получилъ и самъ византийско образование, е познавалъ гржците още по-добре, и вѣроятно още по-сжзнателно е желалъ ерархическо отдѣление на Бжлгария отъ Цариградъ. Ние ще да видиме, че тие сжщи стрѣмления камъ независимостъта отъ цариградската черкова сж сжществувале, и биле сж достигнати, и у сжрбете. Освѣнъ политическите смѣтки, тука, както са види, е сжществувало още и желание да са вовеле въ джржавата вжтрѣшно спокойствие и черковенъ рѣдъ.

Юридическо основание при трѣбованията религиозна независимостъ е било, безъ никакво сжмнѣние, това, че още въ времето на Юстиниана е било дадено право за независима и автокефална ерархия на архиепископътъ въ Охрида, на когото ерархията са е намирала въ югозападната часть на тогавашното бжлгарско царство. Независима е-